

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, grootte Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DER PROVINCIË LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week 6 francs per jaar.
Twee „ „ „ 4 „ „
Een „ „ „ 2 „ „
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 125 centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikelen vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 17 APRIL.

Van alles wat.

Het brusselsch geuzen politiek is daar op eens in de war gekomen.

M. Rens-n, een der zestien onafhankelijke vertegenwoordigers van Brussel, is verleden zondag schielijk overleden, zooals wij het reeds verleden dinsdag gemeld hebben.

Volgens de wet moet een afgestorven representant binnen de dertig dagen vervangen worden, zoo dat er eene keuze te Brussel zal plaats hebben in de eerste dagen der maand mei.

Tot zooverre is alles goed; maar daar zit een leelijke knoop tusschen de liberale partij de doctrinaire en de radicaal of progressisten zitten elkander sedert lang in het haer en maken zich alle dagen voor vuiten visch uit. Nu gaat het kiezen worden en het gaat van zelve dat een katholieke of onafhankelijke kandidaat zal vooruitreden om de plaats van M. Renson in de Kamer te gaan bekleden.

Gij moet zeker dat de doctrinaire en de radicaal nu tegen elkander ten strijde gaan trekken om den zetel van M. Renson meester te worden? Gij zijt mis; zij gaan zich de hand geven! Janson gaat Buis omhelzen! De vijanden van gisteren worden de vrienden van vandaag met vrees dat een katholieke of onafhankelijke kandidaat zou gekozen worden.

Als men zulk comedi-spel bijwoont dan begrijpt men dat het land aan het fluiten gaat.

De liberale gezotten van Brussel blijven stom over hetgeen onze tegenstrovers van zin zijn bij de aanstaande keuze van een representant in vervang van M. Renson.

Den eersten dag, in het zelfde nummer waar zij het overlijden van M. Renson aankondigde, riep de *Independance* uit dat M. Bais, burgemeester van Brussel, de kandidaat van alle liberalen der hoofdstad moest worden. Dat was het doctrinaire deuntje.

Nen, nen, riep de radikale *Reforme*; de liberale kandidaat moet M. Janson zijn.

In 't geheel niet, schreeuwt de *Nation*, wij moeten ons accoord stellen, M. Renson is dood en M. Vandermissemal zal zijne demissie wel geven; er zullen dus twee representanten te benoemen zijn. Plaats voor Janson en Bais en leve de eendracht!

Wat, wat! roept op zijne beurt de doctrinaire *Journal de Liège*, men zou de liberalen willen doen stemmen voor eenen Janson! Dat ware een zelfwoord! De radicaal, met M. Janson aan het hoofd, hebben de liberale partij vernietigd.

En nu... geen woord meer. Van beide kanten zijn zij aan 't aarzelen zonder te weten wat zij moeten doen. Die het hardste geschreeuwd hebben toonen zich het eerst gereed om pijp in zak te steken en hunne principes van gisteren onder de voeten te trappen. Zij zijn allen zoo stom geworden als de vischen.

Kom kom, dat wordt eene partij van kwajongens!

In de Kamer is een wetsontwerp neergelegd strekkende tot hetgeen men noemt de *vertegenwoordiging der minderheden*.

Wij bemerkten dat er nog veel menschen zijn die niet goed verstaan wat het stelsel van de vertegenwoordiging der minderheden eigenlijk beteekent. Om dit goed te doen verstaan zullen wij beginnen met het misbrnik aan te duiden, welk de voorstellers willen uitroeien.

Wanneer er vandaag eene keuze is, hetzij voor de Kamers, voorde provincie of de gemeenteraad, dan wordt de kandidaat door de meerderheid der stemmen gekozen. Veronderstelt dat er tien leden te kiezen zijn. Elke partij stelt eene

haaldelijk gesproken had. De deur was gesloten. Dora zocht en vond den sleutel die haar opende.

Zij trad binnen; zoover zij bij het onzekere schijnsel der lantaarn zien kon, ontdekte zij niets van hoopen koren, die zij toch dadelijk had moeten ontwaren.

En wat was dat? Achten in een hoek dicht onder de binten van het dak bespiedende zij licht. Hield de rode zich daar schuid? Zij meende de slagen van haar hart te hooren, als zij er op afging; koortsachtig klopten hare polsen en de knieën knikten onder haar. Thans had zij de plek bereikt; haar adem stakke, met geweld moest zij den gij weerhouden, die haar op de lippen zweefde.

Voor haar stond eene brandende keers, te midden van stroo, hooi en andere licht brandbare stoffen; er was geen twijfel aan, dat wanneer de keers zoover afgebrand was dat de vlam deze stoffen deed ontbranden, het vuur zich wel aan het dak moest mededeelen, waarvan de binten, gelijk Dora bemerkte, met olie gedruukt waren.

Alles was met duivelachtig overleg berekend; de brand moest in den nacht uitbreken en zich door de genomen maatregelen met razende snelheid voortzetten.

Wie had het gedaan? Niemand anders dan de goede Hans, die zich op zijn meester wreken wilde. Maar kon hem die misdaad bewezen worden? Hij had in ieder geval het tooneel der misdaad verlaten en niemand kon hem bewijzen dat hij de brandstichter was. Daarbij had Dora niet eens getuigen, die het feit bevestigten konden; het was niet onmogelijk, dat de aanklacht op haar terugviel, door haar te beschuldigen deze maatregelen genomen te hebben om haren vroegeren geliefde te bevrijden.

In de eerste opwelling wilde Dora de onde meid roepen, maar zij wist niet of Brigitte hare

lijst voor van tien kandidaten. De partijen zijn zoo omtrent van gelijke macht, doch het toeval wil dat eene der twee lijsten eene stem meerderheid bekomt boven de andere. Wat is daarvan het gevolg? De eene partij, die eene stem meerderheid bekomt heeft, bekomt tien leden; de andere partij, die zoo sterk is als de eerste, heeft geen enkel vertegenwoordiger.

Dat is niet rechtvaardig, zeggen de voordragers van het nieuw stelsel, en men moet bekenen dat zij hierin geen ongelijk hebben. Zij stellen dus voor, aan de minderheid een zeker getal gekozen te geven in evenredigheid met de stemmen welke de kandidaten bekomen hebben.

Veronderstelt dat een kiescollege sameengesteld is uit 800 kiezers, 401 kiezers geven hunne stem aan de katholieke kandidaten; de 399 andere geven hunne stem aan de liberale lijst. De tien katholieke kandidaten die elk 401 stemmen bekomen hebben, zijn alle tien gekozen; de tien liberalen, die er elk 399 bekomen, zijn van kant gezet. Zoo dat het aan eenen enkelen kiezer gehouden heeft eene gansche lijst te doen doorkomen en eene andere lijst door de mand te vallen. Is het rechtvaardig, vraagt men, dat de helft der kiezers alle vertegenwoordigers of raadsleden van haren kant hebbe, terwijl de andere helft geen enkelen harer kandidaten mag benoemen?

Te Tongeren hebben de katholieken niets te winnen met de verandering die thans voorgesteld wordt. Wij hebben katholieke representanten, eenen katholieke senateur, katholieke raadsleden in den provincieraad en eene katholieke meerderheid op het st-dhuis. Wordt de nieuwe wet aangenomen en in voege gebracht, dan zal de provincie Limburg ongetwijfeld eenen liberalen representant in de Kamer krijgen en een zeker getal liberalen zullen ook in onzen provincieraad raad komen. Wat de stads-gespreng van Tongeren betreft, deze zal hiërtoor niet veranderd worden, wij de minderheid er sedert menige jaren vertegenwoordigd is.

Nochtans willen wij niet vijandig zijn aan het voorstel; wij willen er niets anders in zien dan eenen rechtvaardigen maatregel die in elke keuze aan de minderheid het deel invloed zal geven waaraan zij recht heeft.

Ook is het te voorzien dat de kiesstrijd veel van zijne levigheid zal verliezen, zoedra het nieuw stelsel zal in voege komen. Dit is eene reden te meer die het wetsontwerp bij alle gematigde personen een gunstig onthaal zal doen vinden.

De grove wanorders die onlangs in het land van Luik en Charleroi gebeurd zijn, hebben opnieuw de aandacht geboepen op het leger. Tot hertoe vond men weinig leden die zich gunstig toonden aan het instellen eener reserve.

Heden dat men gedwongen geweest is niet alleen het staande leger maar zelfs twee klassen der reserve onder de wapens te roepen, heden treft men veel leden aan die vroeger vijandig waren aan alle verzwaring der militie lasten en die vandaag ronduit verklaren dat het meer dan tijd is het leger te versterken door de inrichting van eene eenigste reserve.

De reserve voorgesteld door generaal Pontus is wel is waar geene groote verzwaring van lasten, doch hetgeen te vreezen is, dat is dat men bij de eerste gelegenheid een stap verder zal gaan en zoo doende alleingks tot ertgere verzwaringen zal geraken.

Ziedaar wat het volk zal gewonnen hebben met gehoor te leenen aan die valsche volksvrienden die in het land van Luik en Charleroi den knecht tegen den meester, den werkmans tegen den baas, den mensch tegen den mensch opgeblust hebben. Die leelijke masen hebben het volk doen gelooven dat zij de maatschappij gingen verschapen, den arme gelukkig maken en alle verschil van

standen doen verdwijnen. Zij zullen op slot van rekening niets anders gedaan hebben dan de lasten van den werkmans verzwaren, zonder te spreken van de onzakkige slachtoffers die in het graf liggen of die achter de grondsels der gevangenhuisen hunne straf moeten.

De liberale dagbladen klaagden over eenige dagen steenen uit den grond omdat er in den *Moniteur*, zeven kolommen besluiten verschenen waren waardoor er huldgolden aan verschillende kerken verloed werd.

Wat onze tegenstrovers zich nochtans wel zullen wachten aan hunne lezers bekend te maken, is dat ersedert eenige weken meer dan vijftig kolommen, besluiten verschenen, waarbij aan duizende en duizende gepensioneerden van allen aard, gendarmen, douaniers, ontvangers, enz. enz., eene aanzienlijke vermeerdering van pensioenen werd toegestaan.

Over die klerikale weldaden zullen de liberalen geen woordes reppen, omdat zij ons ministerie door het volk te zeer zouden doen achten en beminnen.

Onder het liberaal ministerie ging het er geheel anders. Toen waren alle gunsten voor de liberale schoolmeesters; luerikken, die geen enkel kind te onderwijzen hadden, terwijl oude en trouwe dieners van den Staat, die gansch hie. leven hadden toegewijd aan het algemeen welzijn, en belachelijk pensioentje trokken nauwelijks genoeg om niet van honger te sterven.

Ziedaar weldaden welke de liberalen zich een weinig zouden moeten herinneren, liever dan de menschen zoo onophoudelijk met hunnen pastoorzaag lastig te vallen.

Wie zijn de vrienden der socialistes en der oproermakers van Luik en van Charleroi?

Te Gent keuzen de liberale gezetten de waeste werking der socialistes maar flauwens af; immers zij hebben de socialistes noodig voor de keus van juni.

Te Brussel is het orgaan der *Liberale Associatie*, de *Reforme* met de brandstichters; het blad van de *Liberale Associatie*, zegt dat de liberale partij moet begrijpen dat de werkstakers immers toch gelijk hebben.

Te Bergen heeft een oud-liberals volkswetgenwoordiger zich voor de oproermakers verklaard, en moedigt hen aan tot den weerstand.

Onder de oproermakers heeft men eenen liberalen schoolmeester aangehouden, terwijl een andere liberale onderwijzer propageand maakt voor het boek van Delhousseaux, den zoogezegden volks-catechismus.

Gij ziet dus wel, lezers, wie met de socialistes samenloopen, en wie nye ware vrienden, nye verdedigers zijn.

Ja, onder de keuzes die, tijdens de socialistische wanorders, te Gilly werden aangehouden, bevindt zich een liberale onderwijzer die met de werkstakers met meerderstemme de meesters, de rijken en de burgers.

Die liberale onderwijzer was een troetelkind van het liberaal ministerie, en kreeg van Piet Van Humberck 100 fr. per jaar om aan de kinderen den Catechismus te leeren!

Dat geeft u een denkbeeld van hetgeen sommige scholen onderde ongelukswet van '79 zijn moesten.

Bond der katholieke kringen.
Zichier het program der 18ste jaarlijksche algemeene vergadering van den *Bond der Katholieke Kringen en bewaande verenigingen*, welke den 1 en 2 mei aanstaande te Verviers zal gehouden worden:

1. Aanspraak van den heer Woste, voorzitter.

partij opnemen of de zijde van den knecht kiezen zou.

Er bleef haar niets over, dan het licht uit te dooven en haren maag met de gedane ontdekking bekend te maken; zij hoopte, dat hij het geschikte middel vinden zou om den knecht te overtuigen, en tot eene bekenenis te dwingen.

Zoo ver was zij in haren gedulchtigang gekomen, toen eene tweede ontdekking haar de oplossing van het vreeslijk raadsel gaf.

Zij had het licht uitgedoofd en wilde nu den terugweg aannemen, toen haar voet onverhoeds tegen een voorwerp stootte. In de meening, dat een met veel of koren gevulde zak voor haar lag, wilde zij er overheen stappen, maar als nu het licht der lantaarn er op viel, ontvloed een luide, gillende kreet hare lippen.

De gebroken oogten wijl geopend, het gelaat van woede en pijn verwoonden, lag het lijk van den rooden Hans voor haar. Het was haar niet mogelijk hem nog eenmaal aan te zien; zij had den rooden Hans duidelijk herkend.

Angst en afschuwha bevingen haar. Zoo snel hare waggelende beenen haar dragen konden, vloog zij naar den trap. Met sidderende hand sloot zij de deur achter zich dicht, dan ijde zij verder door den molen en het woonvertrek naar hare slaapkamer, waar zij, eene onmacht nabij, op den eersten stoel neerkwaf.

Het akelige beeft zweefde haar nog altijd voor de oogten, duidelijk zij elk een trek in het verwoonden gezicht. Het duerde lang ere de storm in haar binnenste zoover bedaad was, dat zij over de gedane ontdekkingen kon nadenken.

Wie was de moordenaar?

2. Verwelkoming der afgevaardigden, namens den *Katholiken Kring*, van Verviers.

3. Adres aan den Paus.

4. Verslagen der verbondene Kringen.

5. Rekening der ontvangsten en uitgaven van 1884.

6. Bespreking van de volgende vraagpunten:
a) Middelen tot verspreiding der katholieke drukpers en tot vermeerdering van haren invloed.
b) Welgevende maatregelen te nemen voor de maatschappelijke verbetering der werkende klassen.

c) Noodzakelijkheid van het behoud en de ontwikkeling der vrije lagere en middelbare scholen.
d) Inrichting van een vrij normaal onderwijs voor jongens- en meisjes-scholen.

De eerste zitting zal geopend worden, zaterdag 1 mei, om 4 ure namiddag, in het lokaal van den *Katholiken Kring* 16, Rekollétraplaats.

De tweede zitting zal 's anderzands, zondag, beginnen om 10 ure 's morgens.
Eene prijsvermindering van 50 ten honderd op den ijzerweg, voor de afstanden van meer dan 50 kilometers, zal toegestaan worden aan de station van vertrek, op vertoon van eene bijzondere kaart.

Het banket zal plaats hebben om 1 ure, in de zaal van den *St-Jozefskring*, Renierstraat.

Voor alle inlichtingen wordt men verzocht zich te wenden tot den heer L. Goois-mans, sekretaris van den Bond, Duponstraat 77, te Brussel.

Concordia.
Het iszondag na Paschen 2 Mei, en niet Pascha-maandag, dat de toneelvertooning door de zondagsschool te geven, zal plaats hebben.

Niets is gespaard om deze vertooning te doen lukken.

Wij herinneren aan onze lezers dat deze vertooning in de groote zaal der Concordia zal plaats hebben.

Sedert verleden zondag zijn in de twee parochiale kerken onzer stad de predication van het jubilee begonnen. Eene aandelichte en ingetogen menigte verdriagt zich meermalen daags rond den stoel der waarheid in O. L. V. en in de St-Jans-Lerk, om in den mond van welsprekende kerkredenaars de groote waarheden van den godsdienst te hooren verkondigen.

Examens van kiesbekwaamheid.

De *Monteur* maakt de tabel bekend der rechtelijke kantons waarvan de jury gekend zijn met het onderzoeken der werken van de kandidaten die zich aanbieden om het examen van bekwaamheid te ondergaan gedurende den tijdtijl der maand april. Wij ontfleenen daaraan hetgeen betrekking heeft tot de kantons van het arrondissement Tongeren.

Kantons waar het examen ondergaan wordt.	Fransche taal.	Vlaamsche taal.	Hoogduitsche taal.
Bilsen	Rendix	Noeuwpoort	Arhel
Borloane	Bruant	Bréze	Etalle
Borghloen	Lier	Dexmude	Messancy
Maeseyck	Dorn	Escheb.	Arben
Meechelen	Bouarung	Moli	Arbel
Nielen Sessen-Borle	Chavres	Achel	Fanvelers
Tongeren	Lessines	Borchelals	Vieléais.

Door koninklijk besluit van den 3 april, is de heer doctor Polus van Borgloen aangenomen in den gezondheidsdienst van het bestuur der Staats ijzeren wegen.

roerte een einde aan zijn leven gemaakt op het oogenblik, dat hij het tooneel zijner misdaad verlaten wilde?

Dora koesterde te vryig den wensch dit te mogen gelooven, dan dat zij zich met uit alle macht aan dezen zwakken stroohalm zou vastgeklampt hebben.

Ja, mogelijk was het; wie kan de raadsbesluiten der Voorzienigheid naspreken?

Maar er deden zich omstandigheden op, die aan de zaak een geheel andere gedaante gaven en aan de handen der vertwijfelende den stroohalm ontrukten. Waarom had de goede Hans niet in denzelfden nacht, waarin hij weggezonden werd, den aanslag gepleegd? Waarom had hij tot heden daarmee gewacht? Hoe was het hem mogelijk geweest binnen den molen te geraken, terwijl Dora de deuren gesloten had gevonden? Hoe kwam het dat Dora geen gerucht vernomen had, daar toch het verongenen aangezicht van het lijk bewees, dat een vreeslijke doodstrijd voorafgegaan was?

Ja, wie zou haar op al deze vragen een bevredigend antwoord kunnen geven?

Er kwamen nog andere vragen op, die nog moeilijker te beantwoorden waren.

Waar was het koren, waarmee de mulder dien dag zoo dikwijls gepraald had? Waarom was Hagen eerst tegen den avond naar destad gereden om tot den volgenden dag weg te blijven? En om welke reden had hij zoo bepaald en zeker het vermoeden geuit, dat zijn knecht destijds den brand aangestoken had en men vreezen moest dat hij deze wraaknemng zou verhalen?

Dora wilde die huiveringwekkende gedachten van zich afzetten, die verpletterend voor haar oprezen, maar zij mocht er niet in gelukken de duistere, onheilsprekende wolken te verdrijven, die zich steeds dichter rondom haar opeun pakten en haar in een pekdonkeren nacht huldten.

Het getal manschappen te leveren door de verschillende kantons van het arrondissement Tongeren, voor de lichting der militie van 1886, is bepaald als volgt:

Bilsen 28. — Cortesem 24. — Borgloen 26. — Rekollé 26. — Veldwezelt 20. — Rukkelingen 29. — Tongeren 52.

Het parket van Tongeren heeft een onderzoek gaan doen te Louth alwaar een lijk op den oever der Maas was aangespoerd.

Het is het lijk van een meisje, oud ongeveer twintig jaren, langte beneden de middelbare, zwart en overvloedig haar, sterke lichaamsbouw, handen en voeten klein.

Het kleedselbestond uit een hemd van wit doek, aan den hals en de borst met kant gebord, korset in grijs outfit, rok van grijs wollenstof, wolle kousen met rode strepen, kousenbanden gemaakt door een zoom van doorkerstof, baskien van zwart laken met zwarte en rode voeding bezet met knopen van witte perlemoer, peignoir van zwart laken bezet met kleine volants.

Al deze voorwerpen zijn in goeden staat, geen is getoekend.

Het lijk schijnt sedert drie weken in het water gelegen te hebben; het droeg noch hoofddekse, noch schoenen.

De photographie van het lijk, alsook de kleeders bevinden zich in het cabinet van den heer instructie-rechter te Tongeren.

Men verzocht alle personen die eenige inlichtingen zouden kunnen geven aangaande de identiteit van deze persoon, dezelve aan den magistraat te willen doen toekomen.

Oproer in 't land.
Te Molenbeek meldt men eene werkstaking van mekaan-krakers, die daar zeer talrijk zijn.

Rond Charleroi telt men nog altijd een 1000tal werkstakers, namelijk te Mambourg 280, Lode-linsart 545, Juniet 160.

Eene bende van 500 sterk had zich eergisteren van Montigny naar Gilly begeven. De tusschenkomst van eene patroonfe, heeft hie nu belet andere werklieden in hinnen arbeid te stooren.

Eene andere bende van omtrent 200 nieuwe werkstakers, merkmakende de gemeente Gilly.

Men meldt dat de werklieden der fabriek Baudoux ook schoolboosstelling aan het gouvernemen-tullen vragen, voor werkstakend. Er wordt bijgevoegd, dat het gouvernement besloten heeft, aan M. Baudoux eene som van 3 millioen voor-schoot toe te staan, voor het herbouwen der fabriek. Deze zouden dus reeds voor den aanvang des winters weer het werk kunnen herneemen.

Te Basoels wordt nog niet gewerkt en de bevolking doorkrist de gemeente.

Eene afdeling laueriers, die hier doortrok heeft stand gehouden om des noods de onlusten te beteugelen, die zich evenwel nog niet hebben voorgestaan.

De rechtbank van Charleroi gaat steeds voort met aangehouden werkstakers te vonnissen.

Men schijnt uit Luik aan de *Gazette*, dat in den nacht van zaterdag tot zondag eene bende van omtrent 200 man zich naar Erembodegheun, op de grens der stad Luik, begeven heeft tot aan den molen van M. Degierl.

De brandloos hebben daar en vroegen onder bedriving van brandstichting eene som van 2000 franken.

Een der brandloos heste voor alle antwoord, een gewerschet in de lucht, waarop een uitden hoop riep: Wij zijn niet bang van uw gewer!

De troepis evenwel weggegaan, langs de weiden van Ossendroek.

Er werd niemand aangehouden.

Had hij het gedaan?...

Nen, nen, dat kon niet zijn! Zulke een duivel kon hij niet zijn! En toch, de wilde furien en demonen die in duitzelingwekkende rijen voor hare oogten dansten, woezen altijd grijslachende op hem en alleen op hem, als de schuldige aan die vloekwerdige misdaad.

En als hij het gedaan had, dan zou hij hoeten voor deze duivelachtige hoosheid, dan... maar hij was haer echtgenoot en al geoorde er ook in haar hart geen vook van liefde voor hem, zij had voor het aanschijn Gods beloofd alles met hem te zullen dragen.

Mocht zij hem aan het gerecht overleveren?

Ja, zij moest het doen, want hij was een moordenaar en voor zijne vroegere misdaad van brand-stichting schijnende een onschuldige tode gevangenis. Een onschuldige, dien zij bemilde, aan wien zij door duizende ontbrekkbare banden gebrecht was, aan wien zij in waken en droomen dacht en dien zij nu nog inniger bemilde, dewijl hij aan haar zijde droefg liep te denken had.

Wanneer Hagen de schuldige was, dan zou hij zijne misdaad mondelings of schriftlijk bekennen opdat de onschuldige in vrijheid kon gesteld worden. Zij wilde hem niet aan het gerecht overleveren, zij wilde niet eerde aan zijne bekentenis gebruik maken dan met bij het land verlaten had, maar bekentenis zou hij godschiks of kwaad-schiks.

Maar de stem in haar binnenste riep haar nog altijd toe, dat hij onmogelijk de misdaad kon gepleegd hebben; zij zou het hem vragen als hij thuis kwam en hij zou den lijk niet voor haar neerslaan, doch haar zeggen dat hij er nooit aan gedacht had zich ten koste eener misdaad aan de vervulling zijner verplichtingen te onttrekken.

Zij sloeg geloof aan deze stem, om haar eigen echtgenoot niet te moeten afschuwen.

(Wordt vervolgd.)

VERLOREN EER

Een verhaal naar het hoogduitsch.

(17de VERVOLG.)

Dora was altijd een moedige, snelbesloten vrouw geweest en zij behoeftte ook thans geen langdurig overleg; wat hier gedaan worden moest moest spoedig gebeuren.

Zij stak een lantaarn aan en ging den sleutel van den molen halen, die altijd op de huiskamer aan een afzonderlijken nagel hing. Het verwoondele haar den sleutel daar niet te vinden; waarschijnlijk had haar maam hem meegenomen. Maar zij herinnerde zich dat in de slaapkamer nog een tweeden sleutel hing, die nog niet gebruikt was geworden. Hagen had haar dien kort na hun huwelijk gegeven en daarbij gezegd, dat hij daar hing om in geval van nood, wanneer soms midden in den nacht zijne tegenwoordigheid door eenig onvoorzien toeval in den molen gevorderd werd, te dienen.

Zij vond den sleutel en spoedde zich naar den molen. Zij ging alle afdelingen door, en bleef en dan staan om te luisteren; zij vernam niets, rondom haar was het stil, slechts bij tusschenpoelen werd die stilte even verbroken door het ritseien der muizen.

De jonge vrouw wilde weer heengaan, maar de innwendige onrust, die zij niet overmeesteren kon, dreef haar met onwervbare macht naar den trap, die naar den zolder voerde.

Daar boven zouden de acht duizend midden graan liggen, waarvan Hagen dien dag zoo her-